

Родилась в образованной еврейской семье.^{[4][5]} Её отец, Лев Николаевич (Абрам-Лев Нахманович) Волов (1875—1924^[6]), был ветеринарным врачом.^{[7][8]} Мать, Мария Ильинична (Эльяшевна) Волова (урождённая Блох; 1881—1959, родом из Ковно^[9]), занималась домашним хозяйством. Родители поженились 16 февраля 1900 года в Ковно.^[10] Брат матери — известный врач-отоларинголог и фтизиатр Григорий Ильич Блох (1871—1938), в 1924—1936 годах директор горловой клиники Института климатологии туберкулёза в Ялте (ныне НИИ физических методов лечения и медицинской климатологии им. И. М. Сеченова); писал детские просветительские стихи.^{[4][11][12]}

Училась в гимназии и одновременно в балетной школе. Затем поступила в хореографическое училище и после его окончания в 1924 году в балетную труппу, где работала около года. Первым мужем Агнии Львовны был поэт Павел Барто. Совместно с ним она написала три стихотворения — «Девочка-рёвушка», «Девочка чумазая» и «Считалочка». В 1927 году у них родился сын Эдгар (Гарик), а через 6 лет супруги развелись. Весной 1945 года Гарик погиб в возрасте 18 лет (был сбит грузовиком во время катания на велосипеде в Лаврушинском переулке^[13]).

Вторым мужем Агнии Львовны был теплоэнергетик, член-корреспондент АН СССР Андрей Владимирович Щегляев; дочь — кандидат технических наук Татьяна Андреевна Щегляева.

Агнія Львівна Барто́ (рос. *Агния Львовна Барто*, *4 (17) лютого 1906, Москва — †1 квітня 1981, Москва) — російська радянська дитяча поетеса, письменниця, драматург. Дитяча поетеса Агнія Барто народилася в Москві. Навчалася в гімназії, де під впливом творчості Ахматової і Маяковського почала писати власні вірші. Паралельно з навчанням в гімназії займалася в хореографічному училищі. Справжнє ім'я письменниці - Гетель Лейбівна Волова. Змінила ім'я, коли вийшла в перший раз заміж. Чоловіком поетеси став поет Павло Барто, спільно з яким Агнія написала три вірші ... Друкувалась з 1925 року. Лаконізм, яскрава образність — характерні риси найкращих її творів («Вірші дітям», Сталінська премія, 1950). Автор декількох кіносценаріїв (картини «Підкидьок» (1939), «Слон і мотузочок» (1945), «Альоша Птіцин виробляє характер» (1953), «Шукаю людину» (1973, за однойменною книгою та по циклу радіопередач А. Барто на Радіо «Маяк» - про пошуки людей, які загубилися під час Великої Вітчизняної війни), а також до українського фільму «Справжній товариш» (1936, реж. Л. Бодик, А. Окунчиков). Працювала в редакційній раді Детгиз і журналу «Мурзилка». Була головою секції дитячих письменників Москви.^[1] Твори Барто видані в українських перекладах Наталі Забіли, Оксани Іваненко, Марії Пригари, Грицька Бойка.